

SERÇENİN TÜRKÜLERİ

NAZIM ESMER

SERÇENİN TÜRKÜLERİ

Yazar: Nazım Esmer

Genel Yayın Yönetmeni: Kerem Işık

Baskı Öncesi Hazırlık: Livera Yayınevi

Sayfa Tasarımı: Ceyda Çakıcı Baş

Kapak tasarımı: Mandal Ajans

1. Baskı Ağustos 2022

© Zifin Yayınları, 2022

Eserin bütünüyle ya da kısmen fotokopisinin çekilmesi, mekanik ya da elektronik araçlarla çoğaltılması, kopyalanarak internette ya da herhangi bir veri saklama cihazında bulundurulması, 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun hükümlerine aykırıdır ve hak sahiplerinin maddi ve manevi haklarının çiğnenmesi anlamına geldiği için suç oluşturmaktadır.

ISBN: 978-605-71703-2-3

Sertifika no: 51956

Baskı ve Cilt

Metod Matbaa ve Yay. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Ege Mah. 6152 Sk. No:20/A Bornova/İzmir

Sertifika no: 49605

Livera Yayınevi Tanıtım Tic. Ltd. Şti.

Adres: Onur Mah. Atlas Sok. No: 18 D: 3 Balçova/İzmir

E-posta: info@liverayayınevi.com

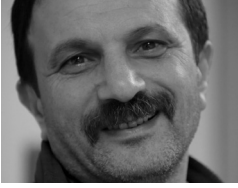
www.liverayayınevi.com

SERÇENİN TÜRKÜLERİ

NAZIM ESMER

zifin

Nazım ESMER 18 Ekim 1957 tarihinde Trabzon-Maçka-Yazlık Köyünde (Livera) doğdu. 1978 yılında KTÜ Jeoloji Mühendisliği bölümünden mezun oldu. DSİ Diyarbakır 10. Bölge Müdürlüğünde ve Karakaya Barajında görev yaptı. 1982 yılında tayin olduğu DSİ Trabzon 22. Bölge Müdürlüğünde çalışma yaşamını tamamladı. 4 Şubat 2021 tarihinde emekliye ayrıldı ve doğduğu, çok sevdiği Livera köyüne yerleşti. Deneme türünde yazılar kaleme alan Nazım ESMER'in yayınlanmış dört kitabı (Yüreğimde Demledim, Yarın Bize Çok Yakın, Şen Yürek Yaralandı, Her Ömür Kendi Sonbaharına Yürür) bulunmaktadır.

E-Mail: nazimesmer@yahoo.com

Cep: 0 533 639 74 20

“İNSAN KISADIR OĞLUM”

Cuma ilaç günümüzdü. Tedavimizin ikinci ayağındayız. Farabi'nin on birinci katında Hematoloji servisinde dört saat misafir edildik. Bir yıl önce başlayan serüven devam ediyor. Hangi sonuçlar bizi bekliyor bilemiyorum, ama şimdilik her şey iyi gidiyor. Vallahi yalancısıyım. Mehmet hoca öyle söylüyor.

* * *

Cumartesi doğal olarak dinlenmeyle geçti. Ne kitap okudum ne de bağlamanın tellerine dokundum. Televizyonun karşısına öylece kuruldum. TRT Belgesel'e takıldım. Aslanlarla, sırtlanlarla, timsahlarla, zebra larla, antiloplarla heyecanlı bir Afrika turu attım. Bir ara uykuya dalmışım. Fatoş'un seslenmesiyle gözlerimi araladım. Antiloplar sürü halinde bir nehri geçiyorlardı, timsahlar suyun içinde pusuya yatmış sessizce bekliyorlardı.

* * *

Pazar, yağmurlu bir başlangıç yaptı. Yağmuru çok severim sevmesine de, amma velakin ne hikmetse, Nazım'ın şiirindeki gibi, hep “güneşli” isterim pazarları. Bana mı öyle geldi? Günün yüzü ekşimiş sanki. Yine de, dermanım olsa atardım kendimi dışarı. Yapacak bir şey yok. En çekici seçenek okumaktı. Sonlarına yaklaşmıştım, “Nar Ağacı”nı tamamladım.

* * *

Bir şeyler atıştırıp bilgisayarını açtım. Öylesine dolaştım gazetelerde. Köşe yazılarına göz attım. Başlıklarından seçtim, beğendiklerimde gezindim. Siyaset kokanlarda hiç durak yapmadım. Bugün anneler günü diye duygusal bir şeyler mi istedi canım? En son *Birgün*'ü açtım. Haydar Ergülen atmış başlığı “*Üç anne, üç şiir.*” Babaannesine, annesine ve eşine yazmış olduğu şiirleri konu edinmiş anneler gününde.

* * *

İlk torun olmama rağmen hiç tanımadım babaannemi. Ben doğmadan, çekmiş gitmiş bu dünyadan ellisine varmadan. Sanırım bu yüzden, babaanneye yazılan bir başka sardı beni. Şiirin sevimli, şirin bir başlığı var: “*İnsan Kısadır.*” Çekiyor kendine. Giriyorsun içine. Teslim oluyorsun dizelere...

*Babaannem derdi ki: İnsan kısadır oğlum
ve bilmezden gelir kısalığımı, bilseydi
yarışmazdı yollarla, göğe evler yükseltmezdi,*

...

*küçücük bir büyükkanneydi, onu yitirince anladım
kısacıkmiş her şey, insan kısaymış ağaçtan, ikindiden,
elmadan, güneşten, kardan, yağmurdan,*

...

Babaanne öğrettikçe öğretti bize... Çok şeymişiz duygusunda kendimizi avuturuz ya; oysa, “cim karnında bir noktayız” hayatın karşısında.

“bu dünya bir pencere” türküsünü söylerdi de anlamazdık, bu dünyaya alıştık, şimdi zor geliyor dünyadan gitmek, bazen rüyama geliyor, kısacık kalıyor, bir gülümseme kadar, ‘çok uzatma’ diyor ‘şiiri, kimse anlamaz ve ömrün de uzamaz bundan’, insan yanlışlarıyla büyür, aşkı uzun boylu sanırdım anladım ama, ne zaman, harflerinden de kısaymış aşk, bazen yazıncaya kadar geçiyor, bazen zaman alıyor aşkı içimizdeki ormandan kurtarmak, aşk kısa, şiir uzun, sözgelimi bir ağaç kaybolursa da orman yine orman, ya bir harfi kaybolursa, zaten kaç harf ki insan?”

* * *

Eşine yazdığı şiire hiç dokunmayayım. Annesine yazdığı dize-
lerle noktalayayım:

*bu kez dağlar doğursun beni anne
sen de ılık yağmur ol
durmadan yağ kanayan yerlerime.*

13 Mayıs 2018

GURBETİN VE HASRETİN ROMANI: “MADEN DULLARI”

Zordur tanımlamak gurbeti. Sözcükler, cümleler kolay kolay çıkamaz işin içinden. Yaşamamışsanız, ne anlamanız mümkün ne de anlatmanız. Bizim kuşağın “anne, baba”dan sonra dilinin döndüğü ilk sözcüktür desem inanın abartmış olmam. Bir yaşam biçimidir gurbet. Doğduğu yerde doyamayanları, rızkını uzaklarda arayanları, geçim derdinin savurduğu insanları özne olarak alır. Etimolojik macerası, “ayrı ve uzak olma” anlamına gelen, Arapça “gurba” sözcüğünden başlıyor. Türkçemize “gurbet” olarak gelip yerleşmiş. Yaşamın içinden kalkıp gelmiş ya, o nedenle yürekten benimsenmiş.

* * *

Okuma listemde sıra ona gelmişti. Başladım, bırakmadım. Üçüncü günde bitti. Canım çektikçe sayfalarını araladığım, “*bir solukta okuduklarım*” bölümüne kaldırdım. Hasan Kalyoncu hocamızın “*Maden Dulları*” adlı romanından söz ediyorum. Hasan hoca, Tonya’dan Zonguldak’a gidenleri, hemşerilerini ve de gurbeti anlatmış bize.

* * *

Lise birde, edebiyat dersinde Stendhal’in, sanıyorum, “Kırmızı ve Siyah” adlı yapıtı ile ilgili bir değerlendirme yapmıştı

öğretmenimiz. Şöyle demişti: “*Stendhal kelimelerini bir fabrika matahı gibi sarıp sarmalamaz.*” Meraklıları bilir, Stendhal çağının romantik yazarlarının tersine gerçekçiliği öne çıkarıp yalın, abartısız bir dille, sağlam bir üslupla hayatı anlatmıştır. Vallahi Hasan hocamın yaptığı da tamı tamına budur.

* * *

Tonya’dan çıkıyoruz yola. Kayıklarla ulaşıyoruz Vakfikebir açıklarında bekleyen Tarı vapuruna. Limanlara uğraya uğraya, üç gün üç gecede varıyoruz Zonguldak’a. Ekmek yerin altında. İniyoruz maden ocağına. Çabuk tanışıyoruz taş tozuyla, kömür tozuyla, göçükle, grizuyla. Birlikte çullanıyor maden ve hasret. Aralarında amansız bir yarış, büyük bir rekabet. Musa ve Niyazi genç yaşta bırakıp gidiyorlar bizi.

*Madende çalışanun
Tez çürür ciğerleri
Çökmiş mezara döner
Gözlerinun ferleri*

*Ah Zonguldak Zonguldak
Yedun Tonyalilari
Kiminin yari ağlar
Kiminin yavrulari*

* * *

Gidenler gelmeyenler, gelip gün görmeyenler, dullar yetimler yüreğimize düşerler birer birer. Romanın öne çıkan karakteri

Ahmet, Tonya'dan birlikte ayrıldığı Selim ve Durmuş'u da madene teslim edince Zonguldak'a küser:

Durmam sende Zonguldak

Çoktur sisun dumanun

Yedun Karadeniz'i

Yoktur dinun imanun

* * *

“Maden Dulları” tertemiz, pırıl pırıl bir çalışma. Hasan hoca, edebiyat yapmaktan kaçınan bir anlatımla gurbeti ve sılayı bütünlemiş kocaman bir hasret harmanında. Çocukluğumda tanıdığı olduğum ayrılıkları ustaca işlemiş. Kitabın sonunda, Ahmet Almanya'ya gitmek için Sirkeci garından ayrıldığında, ben de duygularıyla baş başa kaldım. Babamı hatırladım. Trene binip gittiğinde, yedi yaşında ilkokul ikinci sınıftaydım. Almanya defteri kapandığında ise otuz sekizi aşmıştım. O günlerin biriktirdiği ne varsa, yüreğimin bir köşesinde öylece durur hala.

* * *

Üç günlük keyifli bir okuma şöleniydi. Teşekkürler Hasan hoca!

6 Haziran 2018